Biblioteca de «Lo Teatro Regional» — Obra n.º 70

LA VIDA AL ENCANT

PESSA EN UN ACTE, EN VERS Y EN CATALÁ

ORIGINAL DE

CONRAT ROURE
(D. PAU BUNYEGAS)

Preu: UNA pesseta

«Lo Teatro Regional,» Carrer de las Cabras, 13, 2.on — Barcelona, 1896

LA VIDA AL ENCANT

PESSA EN UN ACTE

EN VERS Y EN CATALÁ

ORIGINAL DE

CONRAT ROURE

(D. PAU BUNYEGAS)

Estrenada en la secció «La Gata» del Teatro del Odeón

SEGONA EDICIÓ

BARCELONA

Biblioteca de «Lo Teatro Regional»

Carrer de las Cabras, 13, 2.on

1896

Á D. EDUARDO VIDAL

Amich Eduardo: no llegeixis més que la dedicatoria, que es lo millor que hi ha en la pessa.

L' AUTOR.

REPARTIMENT

Personatges	Actors
CARME.	D.ª Carlota de Mena
D. BALDIRI	D. Lleó Fontova
D. TEODORO. . . .	» Joseph Clucellas
D. LLUISET.	» Miquel Llimona
D. JOAN	» Fernando Puiguriguer
BENET.	» Francisco Puig
D. RUPERT.	» Joaquim Vigorría

L' acció en qualsevol poblet ahont hi hagi estació de ferro-carril, y en nostres dias.

Tipografía La Académica, Ronda de la Universitat, 6. — Teléfono 861

ACTE ÚNICH

REBOTIGA D' APOTECARI

A la dreta del actor, porta que dona á la botiga. A la esquerra, porta que dona al interior de la casa.

Un escriptori al fondo y en un cantó una tauleta de joch. Quatre ó sis cadiras per la escena. Damunt la tauleta, una pistola. Al fondo á dreta y esquerra dos prestatxes á la paret, ab ampollas de distintas formas brutas de pols y trenyinas y alguna cassoleta, pots trencats y caixetas vellas.

Si per la escena hi pot haber un morté gros de ferro ó figurantho, millor. Relotxe de pesos á la paret.

ESCENA PRIMERA

D. BALDIRI *ab coladors de roba á la má,* CARME, *y* BENET *que entra y surt.*

D. BAL. Fes rentá aquets coladors. (*Donantloshi.*)
CARME Hem de fé aixarop de goma, (*Mirant los*
perqué si 'ns ne demanavan *coladors.*)
no 'n tenim ni mitja ampolla.
Y que d' aygua naf tampoch
pare, no n' hi ha ni una gota.
D. BAL. (*Sentantse al escriptori á escriurer.*)
Cabalment per aygua naf,
ara escrich á Barcelona. (*Escriu.*)
BENET (*Entrant.*) D. Baldiri.
D. BAL. Qui 'm demana?
BENET Lo noy de casa la Rossa
que ve per oli de serp.
D. BAL. Será algun remey de donas!
BENET Li diré que no n' hi ha?

D. BAL. Aquí hi ha de tot, tanoca.
Per qué es?

BENET Diu que per l' orella.
Com que oli de serp, es cosa
que aquí may n' hem despatxat!...

D. BAL. Dónanhi d' atmetllas dolsas. (*Baixet.*)
Pero no n' hi donguis gayre,
que no coneixin l' embrolla. (*Benet se 'n vá.*)
¡Sempre demanan raresas,
que may n' he vist de mes grossas!

CARME Ahí van vení á buscá
may diria? Aygua de gloria.

D. BAL. Per qué era?

CARME Per migranya.

D. BAL. Mes valdria sé manobra,
que apotecari d' aquí!

CARME Li vam dá aygua de colonia.

D. BAL. Vau fé be: lo que 's demani,
siga lo que 's vulgui, 's dona,
ó sino després dirian
si 'ns falta tal ó qual cosa.
Això sí: sempre dongueu
sustancias neutras, que ja obra
per sí la naturalesa
y fins cura moltas voltas.

BENET Diu quant val l' oli de serp?
(*Cridant de fora.*)

D. BAL. (*Alt.*) Doble que 'l de atmetllas dolsas.

CARME Vaig á doná 'ls coladors.

D. BAL. Que 'ls renti bé la minyona.

CARME Lo de apotecari brut,
no ha de ser per casa nostra.
Faré que quedin ben nets.

D. BAL. Y foch al fogó gran, noya. (*Clouhent la carta.*)
De primé mira si bull
aquell decuit de tapioca;
si d' acas, treulo del foch.

CARME (*Que al passar per devant la tauleta s' adona de la pistola.*)
Ay, ay, pare, una pistola!
(*Deturantse assustada.*)

D. BAL. De quí deu sé? No la toquis,
(*Aixecantse á mirarla.*)
Carme, d' un mánech d' escombra
ne varen surtí set balas.
Benet! tu! (*Cridantlo.*)

BENET (*Entrant.*) Qué mana?

D. BAL. Escolta.
De quí es aixó? (*Senyalantli la pistola.*)
BENET (*Mirantla.*) No es pas meu!
Armas! Ni en veras, ni en broma...
De vegadas, vaig armat.
D. BAL. Quan?
BENET Quan crech alguna gotlla.
D. BAL. Donchs tu que no t' hi descalsas
sempre deus armá á una colla.
BENET Pot ser que se l' ha deixada (*Indicant la*
lo senyó de Barcelona *pistola.*)
que ha vingut aquet matí.
CARME Que no 'ns comprometi!
D. BAL. Noya,
algú la demanará
ja que no es cap cosa nostra.
Ves, ves per lo que t' he dit.
BENET (*A Carme.*) (A las vuit en punt.)
(*Carme se 'n vá per la esquerra.*)
D. BAL. Tu, acóstat.

ESCENA II

D. BALDIRI, BENET

D. BAL. Dius que ha vingut?...
BENET Lo company
del doctó D. Lluiset.
D. BAL. Vols di D. Teodoro?
BENET Aquet.
Com es un nom, així estrany...
m' entent, no 'l puch recordá.
Ha preguntat per vosté,
s' assenta aquí, no diu re,
y á poch, s' aixeca y se 'n vá.
D. BAL. Bé.
BENET Si vol que l' hi diga,
per mí, aquest home es tocat.
D. BAL. No 'ns fassi algun disbarat
si vé molt per la botiga. (*Cremantse.*)
Es que es molt! Tot conegut
del metje, perque ho es seu,
també té de serho meu.
Axió es la lley del embut!
En aquet poble ¡n' hi ha un feix!
ja sabs que axís va la cosa,

lo metje mana y disposa
y 'l farmacéutich serveix.

BENET — Aixó, es cert, també es massa!

D. BAL. — Si fos un Séneca, bé,
pero si agafa 'l morté
ni sabrá picá mostassa.
Y no 't buscas pochs fatichs
si en ser amich no consents
d' ell, de tots los seus parents
y dels parents dels amichs.

BENET — Perqué no li diu que no.

D. BAL. — Tens rahó, perque ell diga
á tots, que en l' altra botiga
tot ho despátxan milló.
Ara vé aquet D. Teodoro
que ab lo que fá y lo que explica
sembla que no 'n tinga mica.

BENET — Sembla que sí.

D. BAL. — Qué té?

BENET — 'L lloro.

D. BAL. — Ves si un home tan estrany
entraria á casa axís:
donchs no hi ha mes, es precís
que l' admeti per company.
D' ahí vespre que 'l conech
y ahí vespre va demanarme
la má...

BENET — De quí?

D. BAL. — De la Carme.

BENET — Vosté li va dá un *no*, sech!
(Pot sé si que 'm pretent pendre...)

D. BAL. — Com que es company del doctó...
li vaig vení á doná un *no*,
es di, li vaig dá un *no* tendre.
Ves si jo l' hauria dada
á un ximple! Voldria fetje!
Primé renyeixo ab lo metje,
avans de fé tal matxada.
No vull que després se diga
que l' apotecari vell
no té sentat lo cervell
fora ni dins la botiga.

BENET — Qué pot sé 'l doctó D. Lluis,
tambè s' hi empenya?

D. BAL. — D' aixó
per ara 'l senyó doctó
res m' ha dit.

BENET (Encara, aixís.)
D. BAL. Pero si acás s' hi empenyés
no 'm faria reculá:
la noya, no la vull dá
á n' aquí no fassi 'l pes.
Ab aixó siga qui siga
que per D. Teodoro vingui,
es inútil que s' hi atingui. (*Soroll de vidrieras.*)
Ves, que entra algú á la botiga.
BENET Los diaris (*Portantlos: que ha anat á buscarlos.*)
D. BAL. Pósals demunt
de la taula, que quan vinguin
D. Rupert y D. Joan; tinguin
tots los diaris ben apunt.
Jo m' arribo á la estació
á portá aixó: (*La carta,*) si bé algú,
que m' esperi; escolta tú (*Al girarse veyent la pistola.*)
no toquessis pas... (*Se 'n va per la dreta.*)
BENET Quí! jo?

ESCENA III

BENET *y á poch* D. TEODORO

BENET En ma vida m' ha agradat
jugá ni ab un cortaplomas,
y ara buscaria bromas
ab aixó, que es carregat? (*Mira 'l relotxe.*)
Encara no es l' hora entesa
per trobarnos aquí fora
D. TEOD. Hola! (*Entrant depressa y dirigintse á la pistola.*)
BENET Bon dia y bon hora.
D. TEOD. Creya que l' haurias presa.
(*Agafant l' arma.*)
BENET Qué fa, home? Vagi ab cuidado (*Veyent que apunta.*)
D. TEOD. Me ets amich?
BENET Per qué no? Es net,
com que ho soch de D. Lluiset.
D. TEOD. Donchs també ets del meu agrado.
BENET (L' ase 'm flich si no es tocat!)
D. TEOD. Veus quin' arma mes preciosa?
BENET Tinga compte com la posa. (*Veyent que li apunta.*)
D. TEOD. Digas, noy, ets desgraciat?
BENET No.
D. TEOD. Felís?

BENET — Sí.

D. TEOD. — Donchs corrent. *(Abaixant l' arma.)*
M' ho dius de veras?

BENET — De veras.

D. TEOD. — Es que si d' acás no ho eras,
morias aquí al moment.

BENET — Pero qué li he fet, senyor?

D. TEOD. — Es que tothom á qui jo estimo
ó es felís ó bé l' arrimo
al altre mon.

BENET — Per favor!
No m' ho coneix en la cara,
que mes felís no puch sé?

D. TEOD. — En tú, donchs, res tinch que fé.

BENET — No, senyó, no pas per ara.
(Quan jo he dit que era tocat,
ja sabia lo que 'm deya!
Pero ves quina tareya
mes estranya li ha donat!)

D. TEOD. — Si felís no ets un instant,
creume, 't mataré al moment
que ho conegui.

BENET — Está corrent.
(Jo tinch la vida al encant!)
Jo li conech en la cara
que vosté ha esmorsat.

D. TEOD. — A mí?
No: he pres xocolate.

BENET — Sí?
Y qué ha begut?

D. TEOD. — Aygua clara.
En aquesta terra, noy, *(Exajerat.)*
al que felís no existeix,
matantlo, se 'l favoreix.

BENET — (Prou s' ha escapat de Sant Boy!)
Deu viurer sense fatichs
vosté, sino 's mataria?

D. TEOD. — No: visch per filantropía,
per pogué matá als amichs.
Al que 's queixi ab viu dolor,
d' un mal moral afectat,
á matarlo disposat
estich, per ferli un favor.

BENET — Sí: y que es un favor galdós!

D. TEOD. — Donchs tu també estás ab mí?

BENET — Sí, sí. (Diguemli que sí.)

D. TEOD. — Amich meu! *(Abrassantlo.)*

BENET (Ay, jo no ho fos!)
D. TEOD. Si may t' amargués la vida,
per favor, te mataré.
BENET Gracias, ja l' avisaré.
D. TEOD. M' avisarás?
BENET Desseguida.
D. TEOD. Y que tal la Carme?
BENET Bona.
D. TEOD. Es felís?
BENET Si senyó, sí.
D. TEOD. Es que si no fos així,
no viuria ni una estona.
BENET (Sempre en lo mateix pensant!)
La veurá per quí fent bots
de tan felís. (Veig que tots
estem sols d' un fil penjant.)
D. TEOD. Sabs si m' estima?
BENET No ho sé
no li puch asegurá.
(Se las tindrá d' espinyá.)
D. TEOD. Mes tart, jo li parlaré.

ESCENA IV

Dits, D. JOAN

D. JOAN Molt bon dia! (*D. Teodoro distret, pensatiu.*)
BENET Molt bon dia!
D. JOAN Qué no ha vingut D. Rupert?
BENET Ja es estrany!
D. TEOD. Com es estrany?
D. JOAN Sempre es lo mes matiné.
De segú n' hi passa alguna.
D. TEOD. Es amich de tots vostés?
D. JOAN Si senyó, y com amich nostre
també será un amich seu.
D. TEOD. Ahont viu?
D. JOAN Prop, á la plassa.
l' únich balcó pintat vert.
D. TEOD. Y diu que n' hi passa alguna?
D. JOAN Quan no es aquí, axís ho crech.
D. TEOD. No es felís?
BENET (*A D. Joan.*) (Digui que sí.)
D. JOAN (Que tinch de di, si no ho es!)
Passa disgustos molt grans;

Donya Rita, sa muller,
li fa veure la padrina.

BENET Be, son disgustos de res.

D. JOAN Com de res? Calculi; es jove, (*A D. Teod.*)
tindrá uns trenta anys menos qu' ell...

D. TEOD. Oh, disgustos de familia!
Vaig á prestarli un servey.
(*Se 'n vá corrent, ab la má en la butxaca ahont hi porta la pistola.*)

ESCENA V

D. JOAN, BENET

BENET Qué li ha dit, D. Joan?

D. JOAN Ah! Donya Rita ab aquet... (*Com comprenent.*)
¡ja m' estranyava á ne mí,
que tant y tant preguntés!

BENET No es aixó; es que va á matarlo.

D. JOAN A matarlo! Donchs, per qué?

BENET Perque diu que 'ls seus amichs,
y 'ls dels altres, segons veig,
no poden ser infelissos;
y si n' hi ha algun que ho es,
ell l' envia al altre barri,
perque fentho 'l favoreix.
Jo hi corro. (*Se dirigeix á la porta.*)

D. JOAN (*Detenintlo.*) Déixal está.
Vaja, no passará res;
fos un altre, no diria,
pero ¿sabs que D. Rupert
dissimula, y á ningú
esplica lo que sufreix?
Donchs aquet lo trobará
tranquil, fent froma y rihent,
y creurá que es molt felís.

BENET Be: tinga compte un moment.
Si ve algú... tot seguit torno.
No fos cas que aquet beneyt!... (*Se 'n vá.*)

ESCENA VI

D. JOAN *y* CARME

D. JOAN — Va: llegirém los diaris; (*Trenca las faixas.*)
avuy so jo lo primer. (*Está un rato llegint.*)
Pobre Espanya! pobre Espanya!

CARME — D. Joan! No 'l destorbem. (*Traspassa de*
Me 'n vaig cap á la botiga. *puntetas.*)
Benet! (*Cridantlo, no massa alt.*)

D. JOAN — Es fora 'n Benet.

CARME — D. Joan! Ahont se 'n ha anat?

D. JOAN — Hola Carmeta! A passeig.
(Si li deya, s' espantava.) (*Continua llegint.*)

CARME — (Es dir, que ara, cabalment
que es l' hora justa, se 'n va?
Bueno: jo t' arreglaré. (*Enfadantse.*)
Tots los homes son iguals.
Si jo un sol dia manés!...)

D. JOAN — Válgam Dèu quanta tragedia! (*Llegint.*)

CARME — Qué hi ha de noticias?

D. JOAN — Qué?
Qué vols que hi hagi? Embolichs.

CARME — No sap hont es en Benet?

D. JOAN — Ha dit que... res... que surtia.

CARME — (Está clá, ha surtit per res.)

D. JOAN — Te porta molt amohinada
aquet Benet.

CARME — Quí?

D. JOAN — En Benet.

CARME — No, senyó: pero es estrany...
vegi, si ara vingués gent,
quí la despatxa?

D. JOAN — M' ha dit
que s' esperi si algú vé.
Pero... vamos no m' ho neguis,
ja sé que 'ls dos s' enteneu.
Si tot jugant al tresillo
los vespres, á voltas, veig...

CARME — Ja que ho sap, no vull negarli,
pero 'l veig á n' ell tant fret...

D. JOAN — Y ara que som al estiu.

CARME — Sí, senyó, sí, mes que mes
quan per ell vaig da carbassa
al jeperut de can Creus;

quan per serli complacenta (*D. Joan va*
sols Dèu sab lo que he sufert. *llegint.*)
Perque encar' no es farmacéutich
no vol da consentiment
lo pare, y jo estimantlo
m' he tingut de sentir renys;
y l' he ajudat mil vegadas
á picá grana al morté,
y li he rentat las espátulas,
y li he arribat á fé ungüents...

D. JOAN Quinas cosas! Aixó espanta!

CARME Si jo en las nits del ivern
no me l' hagués escoltat
escalfantnos al braser,
mentres que jugant lo pare
al tresillo ab tots vostés
no 'ns veya, no 'm passaria
lo que ara 'm passa. Cruel!
Ja li pot dí que no 'l vull. (*Cremada.*)

D. JOAN Be. (*Alsant los ulls y continuant llegint.*)

CARME Que no 'm parli may mes
Ja sabrás quantas fan quinze. (*Anantsen.*)
Ay Benet, Benet, Benet!

ESCENA VII

D. JOAN *y* D. BALDIRI

D. JOAN Pobre Espanya! pobre Espanya!
Veig que tothom es igual; (*Llegint sempre.*)
l' un va abaix, l' altre va dalt.
Qui es que no 's desenganya!
Hola es vosté, D. Baldiri? (*Aquet entrant.*)

D. BAL. Arribo de la estació.
Qué porta 'l diari de bó?

D. JOAN Res.

D. BAL. Donchs no hi ha res que dirhi.
Y en Benet, ahont es? (*No veyentlo.*)

D. JOAN Es fora.

D. BAL. Deixant la botiga axís! (*Cremantse.*)

D. JOAN Jo li diré: ha estat precís.
D. Teodoro, que en mal hora
ha vingut.

D. BAL. Aquell cap vert!

D. JOAN Corrents d' aquí se 'n ha anat
decidit y disposat

á matar á D. Rupert;
y en Benet hi ha corregut.
D. BAL. Pero per qué 'l vol matá?
D. JOAN Si vol que li parli clá,
no sé perqué haurá sigut.
D. BAL. Home, també es molta pena
tení de tractá ab un boig.
D. JOAN Vol dir que ho es?
D. BAL. No 'm fa goig.
D. JOAN No, no: 'l que es goig, de cap mena.
Miris, aquí té 'n Benet.

ESCENA VIII

Dits, BENET *que entra corrents y s' assenta cansat*

D. BAL. Qué ha estat?
BENET Axió es increible!
D. JOAN L' ha mort!
BENET (*Cansat.*) No á n' ell.
D. JOAN (*Ab terror.*) Es terrible!
A un altre?
BENET Sí.
D. JOAN Ira de bet!
BENET D. Rupert está que trina.
D. BAL. Qué li ha mort á la senyora?
BENET Tampoch: ¡ha mort á la Flora!
D. BAL. Una gossa tan divina!
D. JOAN Y tant que ell se l' estimava!
D. BAL. Vaja, anem á consolarlo.
D. JOAN Matá un gos! O be lligarlo,
ó ab tots nosaltres acaba. (*Se 'n van.*)

ESCENA IX

BENET, CARME

BENET Ara ves lo senyó metje
també, pendre per company
un home aixís, tan estrany.
Es precís tení un bon fetje! (*Pensatiu.*)
La gossa de D. Rupert!
¡Y si D. Teodoro, aixís,

creu que 'l poble no es felís,
nos deixa 'l poble desert!
Se 'n pot aná al botavant
ab tanta filantropía!
Prop d' ell, ab la tal manía,
no podem viure; això es gran. (*Pausa.*)
Carmeta! No vols surtí? (*Cridantla.*)

CARME Hola, Benet! ja has tornat? (*Cremada.*)

BENET Es que una necessitat...

CARME Ab escusas ara á mí! (*No deixantlo parlar.*)
D' avuy, pots tení per cert,
que 'n guardaré un bon recort.

BENET Es que D. Teodoro ha mort
la gossa de D. Rupert.
La pobreta grinyolava,
trista de no aná á cassá,
ell que la veu trista allá,
treu la pistola y li clava.

CARME Si, Benet? (*Ab sorna.*)

BENET Qué vols que 't diga?
com que la gossa hi ha anat
y las mans li ha llepat,
l' ha presa per una amiga...

CARME Que 't pensas que só tan sossa!

BENET Tu no sabs que aquell ximplet...

CARME Ab mi has acabat, Benet;
primé só jo, que una gossa.

BENET Es que tu no vols compendre...

CARME Lo que no vull, armá gresca.

BENET Pero Carmeta, es que...

CARME L' esca,
sols es bona per encendre.

BENET Pero si no 'm deixas di. (*Alsant la veu.*)

CARME Prou, prou; si parlá podias,
sé que ab rahó quedarias;
Donchs no senyor, á ne mí
m' has dit que á las vuit en punt
fos aquí, y aquí so estat,
y 'l senyoret se 'n ha anat... (*Ab mofa.*)

BENET Si tu no sabs lo conjunt
de cosas que han succehit.
Lo teu génit anguniós!...

CARME Ja: perque s' ha mort un gos; (*Mohiment*
si tu mateix ho has dit. *de Benet.*)
Donchs tot s' ha acabat.

BENET Per Dèu.
Que no veus que 'm desconsolas!

CARME Lo dia que dessen bolas
may te tindria prop meu!
BENET Si tu no 'm deixas parlá.
CARME No vull que quedis ab raho.
BENET Es dir que ab tú...
CARME S' acabó!
BENET Qué dius, Carme!
CARME Parlo clá.
Potsé sí, Benet, que 't creus...
BENET Pero si...
CARME Ni una paraula.
Dinant, per sota la taula
no m' allarguis mes los peus.
Pots doná per acabadas
totas las bromas que 'm feyas
y las paraulas que 'm deyas;
ni mes ullets, ni guinyadas.
BENET Ténen un génit las mossas!
No sé perque 't precipitas.
CARME Las horas que 'm davas citas,
ves á veure morí gossas.
BENET Va! la mateixa cansó.
CARME Y sempre la cantaré,
Benet, me 'n recordaré.
Primé una gossa que jo!
Hey tu, aquell caixal corcat
que 'l barbé me va arrancá
y que jo 't vaig regalá,
ja me 'l pots torná aviat.
No vull que 'm conservis res
ja que t' has portat tant mal.
BENET Pero, Carmeta!
CARME 'L caixal.
lo caixal, ho tens entés?
BENET A mi 'l cervell se 'm regira!
Jo vull parlá, mes no calla...
CARME Aquell anell de quincalla (*Treyéntsel.*)
que 'm vas comprá per la fira.
(Pero que soch animal!) (*Ficántsel.*)
Dónam tu lo meu, primé;
l' anell, te 'l entregaré
quan m' hagis dat lo caixal.
BENET Dona: la culpa no es meva.
CARME No, ja; una gossa que han mort.
Per guardarne algun recort,
no li has tallat llana seva?
BENET Carme 'm farás torná lelo!

CARME Si es que un risso li ha tallat,
ja 'l pots portá ben guardat.
á dintre d' un guarda-pelo.

ESCENA X

Dits, D. TEODORO

D. TEOD. Vosté está trista: es així?
BENET (Potsé que ell li esplicará.)
CARME Jo trista? no, senyó, ca!
(Ell prou voldria que sí.) (*Senyalant á Benet.*)
D. TEOD. Donchs viu felís y contenta?
CARME Sí, senyó, sí, fa molts anys
no 'm veya ab tants pochs afanys.
(Creuho així y ta pena aumenta.) (*Senyalant á Benet.*)
BENET (Aixó es que ella deu sabé
lo que li ha de contestá.)
D. TEOD. Sino, l' anava á matá.
CARME Matarme á ne mí per qué? (*Estranyantse.*)
D. TEOD. Perque un amich infelís,
no pot existí prop meu. (*Se treu la pistola.*)
CARME Amaguis aixó, per Dèu!
(Caramba, he estat en un tris!)
D. TEOD. La ficarém á la bossa. (*Li fica.*)
Qué pochs infelissos hi han!
CARME (Tenim la vida al encant!) (*A Benet.*)
BENET (Aixís ha mort á la gossa.) (*A Carme.*)
CARME Ja tornas ab la mateixa!
D. TEOD. Qué! qué passa? son disgustos?
(*Posant la má á l' arma.*)
CARME No, senyó. (Vaya quins sustos,
Benet!) (*Assustada. D. Teodoro deixa l' arma.*)
BENET (Ja veig que la deixa.)
D. TEOD. Senyoreta; escoltim bé;
vosté 'm vol?
CARME (Qué li dich ara!)
BENET (Digas que no.)
CARME (Y si 'm dispara?)
BENET Y la aixarop que has de fé? (*Com per distreurer.*)
D. TEOD. Qué 'm contesta?
CARME Tot seguit, (*Espantada.*)
no li puch di sí ni no.
Pregúntiho al pare, aixó.
Jo no sé... (Ay quin neguit!)
D. TEOD. Donchs al seu pare veurem.

BENET (Vamos, es arrebatat.)
D. TEOD. Y quan lo sí m' hagi dat
tot desseguida 'ns casem.
Si li donch cap sinsabor
m' ho confessa.
CARME (Quin mal rato!)
D. TEOD. Y al mateix moment, la mato;
li prestaré aquet favor.
Me 'n vaig á trobá 'l seu pare
que es á casa D. Rupert.
(*Surt, al moment que entra D. Joan.*)
D. JOAN Cap hont va á fè mal? cap vert!
CARME Si li diu que sí, ay la mare!
(*Se 'n vá á la cuyna.*)

ESCENA XI

D. JOAN, BENET *y á poch* D. LLUISET

D. JOAN Benet: m' ha dit D. Baldiri,
que aquí ab D. Rupert s' atansa,
que arreglessis aygua naf
y aixarop.
BENET (D' hont la trech ara
l' aygua naf! No n' hi ha una gota.)
L' aixarop! Ni sé 'l que 'm passa!
(*Cridant á la cuyna.*)
D. JOAN Continuarém la lectura (*S' assenta á*
que habia deixat al ayre. *llegir.*)
D. LLUIS Deu los guart! (*Entrant.*)
D. JOAN Lo seu company...
BENET No sab vosté lo que passa?
D. JOAN Vol matá á tothom.
D. LLUIS (*Estranyantse.*) Qué diu?
En Teodoro!
BENET En Tanasa!
D. JOAN No pot veure un infelís
á prop seu, segons ell garla,
y al que ell creu que te disgustos
al moment li apunta un' arma.
BENET De qué 'l coneix?
D. LLUIS Condeixebles
eram; y quan estudiavam
no tenia res d' aixó.
D. JOAN Diu que es filantroph, y basta.
D. LLUIS Ja 'm va semblá ahí sopant

notá alguna cosa estranya...
Hont es?

D. Joan — A rodá carrers.

Benet — A fe alguna etzegallada!

D. Lluis — Sab qué? l' aniré á trobá
y li diré que se 'n vagia.
No faltava mes, que 'l metje
tingués un boig en sa casa!

D. Joan — Bé: encara li pot dá feyna,
com causa tantas alarmas!

D. Lluis — Donchs jo, la vida al encant
tenia ahí quan sopava!

Benet — Prou; podia veurers mort (*D. Joan: llegint.*)
á l' hora menos pensada.

D. Lluis — No vull perdre un sol moment;
me 'n aniré á veure hont para.
Que se 'n torni á casa seva,
y que no 'm torni per casa!

Benet — Sí, sí, despatxil aviat.

D. Lluis — Al mateix punt que l' atrapia. (*Anántsen.*)

ESCENA XII

D. JOAN, BENET *y á poch* CARME

D. Joan — Vaya un altre pel estil! (*Llegint.*)
Sembla mentida 'l que passa!

Benet — D. Joan!

D. Joan — (*Alsant la vista.*) Qué vols?

Benet — Un favor.
Tinch la Carme incomodada
perque he eixit ara mateix.
Vosté que sab bé la causa,
cridila y pot esplicarli;
á mí, no vol escoltarme.

D. Joan — No t' espantis; l' he sentida
y he comprés que t' estimava.
Fos tant fácil d' arreglar
com aixó... Carmeta! Carme! (*Cridant.*)

Carme — Qui es que 'm crida? (*Surtint.*)

D. Joan — Jo 't crido.
Acóstat cap aquí: vaja
feu las paus ab en Benet.

Carme — Ja tornem á las andadas
vosté li dona la rahó?

D. Joan — Sí.

CARME Com ell té tanta llábia,
li haurá contat al seu modo
fent veure per perdius, garsas
y vosté l' haurá cregut.
Donchs, no, senyor, no m' agafa.
Primé una gossa que jo!

BENET (Ja hi tornas!).

D. JOAN No hi ha tal aca.

CARME No, senyó, no es aca, es gossa.

D. JOAN Vull di que no es lo que parlas.
Ell ha deixat la botiga
perque D. Teodoro anava
per matar á D. Rupert.

CARME Donchs per qué no ho deyas?

BENET Angela!
Si no 'm deixavas parlá,
no mes tu garla que garla.

CARME Donchs lo caixal, no me 'l tornis.

BENET Y l' anell, tu també guárdal.

D. JOAN Ja ho he dit que desseguida
la cosa fora arreglada. (*Se posa á llegir.*)

CARME De tot lo que habia dit,
no 'n fassis cas. (*D. Teodoro entra pausadament.*)

BENET No: ni ara,
ni allavors n' habia fet.
Com que 't veya incomodada!

CARME Sí: m' has donat un disgust!

BENET Y tú á mí.

D. TEOD. (*Apuntántloshi la pistola.*) Disgust!

BEN. Y CAR. Ah! (*Fugint ell á la botiga y ella per la esquerra.*)

(*D. Joan alsa la vista del diari y queda parat.*)

ESCENA XIII

D. JOAN *y* D. TEODORO

D. JOAN Vaya!
(Prou es segú que aquest home,
deu tení un perdigó al ala.)

D. TEOD. No vull que 's tingan disgustos.

D. JOAN Disgustos! Vosté es qui 'ls arma.

D. TEOD. No, senyor: ells ara deyan...

D. JOAN Ells molt tranquils que parlavan
y vosté 'ls estripa 'l quento

ab la malehida mánia.
D. TEOD. Jo só filantroph. Ho sent?
D. JOAN Siga fil... ó siga llana,
li dich que es una bestiesa.
D. TEOD. Senyor, vosté se 'm propassa,
D. JOAN Li he dat un disgust? Donchs, au!
(Senyalant que 's pegui un tiro.)
acabi d' una vegada.
D. TEOD. No, senyor, jo 'm sacrifico
vivint per serví á ne 'ls altres.
D. JOAN Bueno, be; deixim llegir,
arreglis y santas pascuas. *(Se posa á llegir.)*
D. TEOD. Poch pensan ells ab lo bé
que la meva idea abarca,
y desprécian los favors!
Que 'n trech de sacrificarme
per ells? Y tots prefereixen
viure una vida agitada!
Si tot de mí depengués!
D. JOAN Pobre Espanya! pobre Espanya! *(Llegint.)*
D. TEOD. Vosté tampoch es felís.
(Anantse á treurer la pistola.)
D. JOAN Mes me valdrá que me 'n vagia.
(Deixa lo diari y fuig corrent.)

ESCENA XIV

DON TEODORO

(Pausa)

D. TEOD. No he trobat á D. Baldiri;
han surtit ab D. Rupert
y han dit que aquí 'ls trobaria.
Veyam: li demanaré
per esposa, la Carmeta;
de segú 'm dirá: «aqui es,
que un home tant filantroph,
felissa la deurá fer.»
Y á fé no s' enganyará,
perqué 'l viure, per mí, no es res
sino 's té de ser felís;
y si acas, ella, conech
que en lloch de rosas, espinas
arriba á trobá, al moment
la despatxo d' aquet mon.

No sé que mes pot volgué! (*Pausa llargueta.*)
Aquet mon es un mar gran
y l' home, un petit barquet;
los vents contraris, las penas;
y 'ls vents en popa, 'ls plahers.
Si sempre los vents contraris
(*Animantse fins al fi de la relació.*)
braman en torn del barquet,
es joguina de las onas,
entre abismes mil se veu.
Si de cop s' estrella 'l barco,
de joguina no serveix.
Per so la filantropía
estella 'l barco... y tot llest.

ESCENA XV

D. TEODORO, BENET *y* D. BALDIRI, *que entra rihent.*

D. BAL. Per servirlo, D. Teodoro. (*Rihent.*)
D. TEOD. Hola. (*Pensatiu.*)
BENET (*A D. Baldiri.*) Qué alegre! Es pot creure?
D. BAL. (No estich alegre; ho faig veure;
¿no veus que si estich trist, moro?
(Hem quedat ab D. Rupert
que ara ho fariam aixís.)
D. TEOD. Vosté es felís? (*A D. Baldiri.*)
D. BAL. Molt felís! (*Rihent sempre.*)
BENET (Te rahó: es un medi cert.) (*També riu.*)
D. TEOD. Li volia enrahoná.
D. BAL. Ja pot di; per vosté estich.
(Benet: ¿be ho sembla que rich?)
BENET (Si senyó: ¿y jo?)
D. BAL. (També.)
BENET Va. (*Rihent.*)
D. TEOD. Vosté té una nena.
D. BAL. Sí.
BENET (Veyam lo que li proposa.)
D. TEOD. La voldria per esposa.
D. BALD. (Jo sapigués que haig de di!)
D. TEOD. Qué es que potsé no li agrada (*La má, al*
lo que he dit? *lloch de la pistola.*)
D. BALD. Sí, senyó, molt!
sols que encara no he resolt...
aixís... tot á la vegada...

Ja li diré un altra estona.
D. TEOD. Miris: si jo 'm caso ab ella,
allavors la meva estrella
será l' estrella mes bona.
Felicitat li daré,
vetllaré jo per sa ditxa:
si te la menor desditxa
la mato.
D. BAL. Gracias, ja sé.
Pero ja podrem parlarne
un altra estona.
D. TEOD. Es molt cert.
BENET Ara arriba, D. Rupert.
(Qu' está alegre!) (*A D. Baldiri.*)
D. BAL. (No ha de estarne!
l' haurá vist, y ja 's prepara.)
(La medicina, ja está?) (*A Benet.*)
BENET (Si d' aygua naí no n' hi ha.)
D. BAL. (*Aqua fontis.*) (*Cremat.*)
BENET (Aygua clara!)

ESCENA XVI

Dits, D. RUPERT *que entra rihent*

D. RUP. Qué tal?
D. TEOD. Vosté bó?
D. RUP. Trempat.
(Benet: rich bé?)
BENET (*Anantsen á la botiga.*) Sí; be riu.
D. TEOD. Y la senyora qué diu?
D. RUP. Plena de felicitat!
D. TEOD. Aquí, tothom es felís,
jo no sé pas com s' ho fan.
D. BAL. Es que 'n aquí, 'l pare Adan
hi tenia 'l Paradís.
D. RUP. Lo metje al carré Majó
l' está buscant á vosté.
D. TEOD. Com? No li passa pas re?
D. RUP. No sé que dirli, d' aixó.
D. TEOD. Potsé que algun sentiment!...
m' en vaig. (*Se 'n vá corrents. Al ser fora, tots los de la escena paran de riure de cop.*)
D. BAL. (*S' assenta.*) Vaigi en mal hora!

ESCENA XVII

D. RUPERT, D. BALDIRI, BENET

D. Rup. Allí he deixat la senyora. (*Ab tristesa, seu.*)
D. Bal. Com?
D. Rup. Plorant continuament.
Com la gossa era 'l seu goig!
Benet (L' aygua ab aixarop!)
(*Donant un got ab medicina á D. Baldiri.*)
D. Bal. (*Donant lo got á D. Rupert.*) Disgustos!
Es medecina per sustos. (*D. Rup. la pren.*)
Per mí aquest home es un boig!
D. Rup. Sí: 'l metje m' ha dit á mi
perque es cert que l' he trobat,
que prou deu está tocat
y que la caló 'l té així.
D. Bal. Y qué no hi ha bojeria?
Que 'l tanquin, si pot fe mal.
Benet Y ell li parla tant formal
d' aixó de filantropía!
D. Rup. Pobre Flora! pobre Flora!
(*Aixugantse 'ls ulls ab lo mocador.*)
li dich que no hi puch pensá;
no li hagués llepat la má!
pobreta! tant jugadora!
D. Bal. No hi pensi, que ara la cosa
no té remey. (*Consolantlo.*)
Benet (*Consolantlo.*) Qué hi vol fé!
D. Rup. Jo may mes me la trauré
del cap.
Benet Vaya quina nosa!
D. Rup. D. Lluiset diu que al instant
lo despatxa.
Carme Massa tart!
D. Bal. Si no ho fes!...
D. Rup. Dèu nos en guart!
Estém en un perill gran!
que 'l que menos y 'l que mes
disgustos tothom ne passa.
Benet Un no sempre está de guassa.
D. Bal. Es cert.
Benet Si un sempre ho estés!
D. Bal. Li ha probat la medecina?
D. Rup. Me sembla que sí senyó.

BENET (Aygua ab aixarop... ja es bo).
D. RUP. No 'm cap á la barretina.
Pobreta! (*Aixugantse las llágrimas.*)
D. BAL. Déixila está...
BENET També sembla una mania!
D. RUP. Encara á casa tenia
tres bossals per estrená.
BENET Fássils posá en un estuig
pero désils y no hi pensi.
D. RUP. No tingas pó que jo 'ls llensi.
BENET Vol mes medecina?
D. BAL. Fuig;
massa, li faria mal.
(Fes veure que es cosa cara.)
BENET (Sí: aixarop ab aigua clara.)
D. BAL. (Es conductat, tant se val.)
D. RUP. Me 'n enduré per la Rita,
perque pensant en la Flora,
fa com jo, que sempre plora.
D. BAL. Ella sí que ho necessita.
Ja n' hi arreglarem un xich;
las donas son delicadas! (*A D. Rupert.*)
que la prengui en tres vegadas.
(*Entra D. Joan y D. Rupert que no 'l veu, 's posa á riurer.*)
D. RUP. Creya que era ell; per so rich.
(*Veyent que no l' es.*)

ESCENA XVIII

Dits, D. JOAN

D. JOAN Se 'n ha anat aquell truan?
D. RUP. Qué n' hi ha fet alguna?
D. JOAN Sí;
que si no m' en vaig d' aquí,
me mata.
D. BAL. Es cert, D. Joan?
D. JOAN Com li dich, vaya si es cert!
tranquil jo 'ls diaris llegia,
y ell ab la filantropía
(*Senyalant una pistola agafada y apuntant.*)
diu: «no es felis» y...
D. RUP. 'L cap vert!
D. BAL. Pero ara, ja sabem
com ho tenim d' arreglá;

encara no 's veu entrá,
com qui está alegre, rihem.

D. RUP. Aixís felissos nos creu
y no pensa en...

D. JOAN Ben pensat!
jo no hi hauria atinat.

D. BAL. L' acudit á mí se 'm deu. (*Satisfet.*)

D. JOAN Li dono la enhorabona.

D. BAL. Lo que penso es que 'l pavana
torna á la seva y 'm demana
á la Carmeta per dona.
No sé com dirli que no,
que si li dich es capás...

D. JOAN Be; d' aixó no 'n fassi cas,
ja me 'n encarrego jo.
Si m' ho deixa está per mí,
crech que jo ho arreglaré.

D. BAL. Ara no vagi vosté
á donarli.

D. JOAN Quí, jo? Sí,
com que hi simpatiso tant!
Jo 'l que vull es allunyarlo.

D. BAL. No estich pas per suportarlo,
tenint la vida al encant.

ESCENA XIX

Dits y D. LLUISET

BENET Don Lluiset! (*Veyentlo entrar.*)

D. BAL. Senyó doctó!

D. LLUIS Senyors, ja l' he despatxat.

D. RUP. Que ja es fora? (*Ab alegria.*)

D. JOAN (*Ab alegria.*) Que ja es fora?

D. LLUIS Ab l' altre tren marxará.

D. BAL. Pero vosté no sabia...

D. LLUIS Res: quan eram estudiants,
aixó sí, sempre fent versos,
pero aquestas cosas... may.
Ni menos pensava en ell;
ja deu fé sis ó set anys
que ni sabia ahont parava,
quant ahí vespre va arribá
ab l' últim tren, y ja saben
tot lo demés que ha passat.

D. RUP. A ne mí m' ha mort la Flora!

D. JOAN A mí, 'm volía matá
perque llegía 'l diari.
BENET A mí, per está enrahonant!
D. BAL. Ab quí?
BENET (*Confós.*) Ab ningú.
D. BAL. Donchs ab l' únich
que hauria fet menos mal.
Ves enrahonar tot sol!
Es clá: debia pensá
que eras ximple ó t' hi tornavas.
BENET Si resava! (*Satisfet de la escusa.*)
D. BAL. Aixis no es cas.
D. LLUIS Sap que m' ha dit, D. Baldiri?
Que avans d' anársen, vindrá
per sabé sobre la noya
lo que haji determinat.
D. BAL. Que no vingui; la Carmeta
no 's troba encara en lo cas
de casarse: encara es jove.
D. JOAN Y que no ho fos! ja veurá
com ho arreglo.
BENET (Ay, ay, Benet,
la cosa pinta molt mal!)
D. BAL. Per ara... Noya! Carmeta! (*Cridantla.*)

ESCENA XX

Dits y CARME

CARME Qué mana, pare? (*Surtint.*)
D. BAL. Si acás
te parlés D. Teodoro,
ja 'l pots enjegá á fregá.
CARME Axió jo no ho goso fé;
com sempre veig que vá armat
y disposat á fé morts,
me podria desgraciá.
D. RUP. Es clá: aixó toca á vosté,
que li té de di ella?
D. LLUIS Es clá!
D. BAL. Pero jo tampoch no goso... (*D. Joan llegint.*)
D. JOAN No 'ls dich que ho deixin? Veurán (*Deixant de llegir.*)
com jo li contestaré
y que no li agradará.
D. LLUIS Qui 'l feya vení á aquet ximple
á donarnos mals de cap!
D. BAL. Com que es boig, si acas li apreta...

D. JOAN — Qué li apreti! Entre tants
potsé encara 'ls fará pó!
(*Benet s' acosta á parlar ab la Carme.*)

D. BAL. — Don Joan, Dèu nos en guart
d' un ja está fet!

CARME — Vaja tú, (*A Benet.*)
que ara 'l pare 'ns pot guaytar

BENET — Es que 't vull dir dos paraulas.

D. BAL. — Tú: agafa una ampolla y, au! (*A Benet.*)
á arreglá la medicina
per donya Rita.

BENET — Ja hi vaig!
(Entraré al moment que pugui).
(*A Carme, anantsen á la botiga.*)

D. BAL. — Qué pensa? (*A D. Rup. que está pensatiu.*)

D. RUP. — No 'm trech del cap
la gosseta!

D. JOAN — (*Llegint.*) Pobre Espanya!

D. BAL. — Don Rupert, no hi pensi tant.

CARME — Los coladors ja están nets.
(*Veyent que 'l seu pare repara que 's fá signos ab en Benet de la botiga.*)

D. BAL. — Be: després me 'ls portarás.

CARME — Si vol veure l' aixarop (*D. Lluis llegint*
si está á punt? *un diari.*)

D. BAL. — No ho pot está.

CARME — (Voldria que se 'n anés,
que aquell me está senyalant...)
(*D. Baldiri mira á la botiga.*)

D. BAL. — Hey, tú, Benet, la botiga
no es cap puesto per ballá.

CARME — (No sé que 'm deu volgué di.)

D. RUP. — Pobre Flora!

BENET — (*Entrant, diu á D. Bal.*) (D' aygua naf...)

D. BAL. — (Torni: qué no hi ha aygua al pou?)
(May sabrás dissimulá
davant del metje! Si ho sent,
me treu tots los parroquians.)
(*Benet se 'n torna.*)

D. RUP. — Pobre Flora, quan hi penso. (*S' aixuga*

D. LLUIS — Aquí 'l tenim. *una llágrima.*)

D. BAL. D. JOAN Y D. RUP. — (*Veyent entrar á D. Teod.*) Ja, ja, ja.
(*També entra Benet y riu.*)

ESCENA ÚLTIMA

Dits y D. TEODORO

D. LLUIS Qué es aixó? (*A Carme, veyent que tots riuhen.*)
CARME (*Estranyantse.*) Quedo parada!
D. BAL. (Home, rigui.) (*A D. Lluis.*)
D. LLUIS Jo? (Corrent,
vamos un boig ne fá cent.)
CARME (Y quina 'ls hi n' ha donada?)
D. TEOD. (*A D. Lluis.*) De ta casa m' has tret; be;
ja que m' has tractat aixís,
ja pots serne d' infelís
que 'l que es jo, no 't mataré.
D. LLUIS (Va: se li asseca 'l cervell.) (*Ab compassió.*)
D. TEOD. Ab tú, prou filantropía.
BENET (Ab la ditxosa mania,
lo qui 'm fa felis, es ell.)
D. TEOD. Anem á lo principal,
que es lo que m' ha dut aquí.
BENET (Digas que no!) (*A Carme.*)
CARME (Qué haig de di!)
D. BAL. (Riu tú, sino 't para mal.) (*A Carme.*)
CARME (Donchs rich.) (*Riu.*)
D. TEOD. (*Acostantse á Carme.*) Per la seva cara,
cuberta per la sonrissa,
conech que vosté es felissa.
D. BAL. (Digas que sí.) (*A Carme.*)
CARME Si ho repara?...
D. TEOD. Aixó m' indica á ne mí,
que ab goig me dona la má.
CARME Aixó 'l pare li dirá.
(*D. Teodoro va á D. Baldiri.*)
D. BAL. No, no; D. Joan li ha de di.
D. TEOD. M' estranya á la veritat
lo que ara 'm diu!
D. BAL. Jo? per qué?
D. TEOD. Aixís delega vosté
los drets de paternitat!
Donchs digui que á qualsevol...
D. JOAN No es qualsevol, un amich.
D. TEOD. Permétim, jo sé 'l que 'm dich!
jo m' entench.
D. BAL. (Y balla sol.)

D. TEOD. Vull di que cosas aixins,
son delicadas.
D. BAL. Molt cert!
pero D. Joan es espert,
y ell hi está molt ficat dins
d' aquestas cosas.
D. TEOD. (*Anant á D. Joan.*) Don Joan,
donchs vosté fará 'l favor
de contestá al meu amor.
D. JOAN Vosté ha pensat un instant,
en contraure matrimoni?
D. TEOD. Sí, senyó que hi he pensat.
D. JOAN Donchs va á fé un gran dísbarat.
D. TEOD. No crech que res se li endoni.
(*D. Joan se crema.*)
D. JOAN La Carme, vol que li diga,
se casa ab aquell d' allá.
(*Senyala á Benet, D. Baldiri s' acosta á don Joan y aquet li diu apart:*)
(Quan vosté se morirá
á qui deixa la botiga?
Dins poch, será apotecari...)
(*D. Baldiri queda pensatiu.*)
D. BAL. (Si: no hi habia caigut.)
(*Carme y Benet, alegres.*)
(Bon pensament ha tingut.) (*A D. Joan.*)
Sí, sí; no hi ha que pensarhi.)
BENET (Be s' ho pren ab prou catxassa!)
(*Veyent pensatiu á D. Teodoro.*)
CARME (Si no crech que 'n tinga gayre.)
(*Senyalant lo front.*)
D. TEOD. Donchs me donan un desayre!
BENET Que no.
D. TEOD. Donchs?
BENET (Una carbassa.)
D. TEOD. Y jo que pensat habia...
comensá la meva idea!
BENET De qué?
D. TEOD. La meva tarea.
BENET Bé, qué?
D. TEOD. La filantropía!
Pero 'ls homes no 'n son dignes
d' aixó.
D. LLUIS No 'n son dignes, no.
D. TEOD. Donchs no 'ls mataré, que jo
no faig favors als indignes.
(*Tots se posan sérios.*)

Pero si pensant aixís,
causa de desgracia fos...
(*Tots tornan á riurer veyent que D. Teodoro agafa la pistola.*)

BENET No: si tocant vosté 'l dos
aquí tothom es felis.

D. TEOD. Sí, me 'n vaig; no 'ls vull matá.
(*Avansa rápit al públich.*)
Pero 'l públich no ho mereix
y si content no aplaudeix...
(*Apunta al públich: D. Baldiri treyentli la direcció, diu ab tó de súplica senyalant que aplaudeixin.*)

D. BAL. Senyós, que dispararà!

CAU LO TELÓ

LO TEATRO REGIONAL

70 OBRAS PUBLICADAS	Ptas.
L' Agulla, drama, 3 actes, Pelay y Briz	2
Sortint del ou, diálech, Ignasi Iglesias	0'25
Claris, drama, 3 actes, Conrat Roure	2
Lo Teatro per dins, comedia, 2 actes, Frederich Soler	1'50
Sant Jordi mata l' aranya, comedia, 1 acte, A. Guasch Tombas	1
La dona y la baylerina, comedia, 1 acte, Frederich Soler	1
Pintura fi de sigle, 1 acte, Guasch Tombas y Dalmases Gil	1
Un' altra sogra, comedia, 1 acte, Abelardo Coma	1
Las Joyas de la Roser, drama, 3 actes, Frederich Soler	2
Tot per las donas! 1 acte, Joseph M.ª Pous	1
L' esclau del vici, monólech, Ignasi Iglesias	0'50
La feyna d' en Jafá, comedia, 1 acte, Ernest Soler de las Casas	1
Los aucellets, comedia, 3 actes, Joseph M.ª Pous	2
La mosca al nas, comedia, 1 acte, Frederich Soler	1
La firma d' en Rovellat, comedia, 1 acte, Conrat Colomer	1
La tornaboda, comedia, 1 acte, Juliá Carcassó	1
¡¡Xerraire!! Monólech, Joaquim Montero	0'50
Lo quarto dels mals endressos, 1 acte, Conrat Roure	1
Qui oli remena... Juguet, 1 acte, Pere Reig y Fiol	1
La flor de la montanya, drama, 3 actes, Ramón Bordas	2
Tres personas, juguet, 1 acte, Abelardo Coma	0'50
¡Tot per ella! Comedia, 1 acte, A. Careta y Vidal	1
Per contradicció, comedia, 1 acte, J. Pont y Espasa	0'50
La mort de Nerón, tragedia, 1 acte, Víctor Balaguer	0'50
Un músich de regiment, sarsuela, 1 acte, Joseph M.ª Pous	1
La Dama de Reus, drama, 3 actes, Manuel Rocamora	2
Un rey de pega, monólech lírich, 1 acte, Enrich Molina	0'50
Dos companys mal avinguts, joguina, 1 acte, F. Godo y V. Rahola	1
La Pescatería, sainete, Mirabent y Mestres	1
La Casamentera, joguina, 1 acte, Conrat Roure	1
Las esposallas de la morta, tragedia, 3 actes, Víctor Balaguer	1
Los gelos de la Coloma, parodia, 1 acte, A. Guasch Tombas	1
Un bateig á cops de punys, comedia, 1 acte, Jaume Molgosa	1
Una dona y un Deu, comedia, 1 acte, Joseph M.ª Pous	1
Sí, senyors, monólech en vers, Joseph Barbany (Pepet del carril)	0'50
Lucrezia Borgia, joguina, 1 acte, Francisco X. Godo	1
Lo diner, comedia, 3 actes, Joseph M.ª Pous	2
Lo marit de la difunta, joguet, 1 acte, Francisco Figueras y Ribot	1
L' ocasió fa 'l lladre, proverbi, 1 acte, Conrat Roure	1
Mestre Jan ó l' honra del trevall, drama, 5 actes, Joseph O. Molgosa	2
Lo somni de la Ignocencia, sarsuela, 1 acte, C. Colomer y U. Fando	1
Home á l' aygua, comedia, 1 acte, Pere Reig y Fiol	0'50
Lo ret de la Sila, comedia, 1 acte, Frederich Soler y Hubert	1
Las tres alegrías, comedia, 1 acte, Joseph Maria Arnau	1
¡Dorm! sarsuela, 1 acte, Narcís Campmany y Joan Rius	0'50
Setze jutjes... sarsuela, 1 acte, Manuel Angelon y Mtre. Pujadas	1
A la lluna de Valencia, comedia, 2 actes, Narcís Campmany y Pahissa	1'50
Als peus de vosté, joguina, 1 acte, Miquel M. Palá Marquillas	1
La herencia del oncle Pau, comedia, 4 actes, Conrat Colomer	2
Los tres toms, quadro de costums, 1 acte, Narcís Campmany y Pahissa	1
De teuladas en amunt, sarsuela, 1 acte, Conrat Roure y Joseph Ribera	0'50
La mort de Aníbal, tragedia, 1 acte, Víctor Balaguer	1
La festa del adroguer, 1 acte, Joan Manel Casademunt y Mtre. Fita	1
Un embolich de cordas, comedia, 2 actes, Joseph María Arnau	1'50
Lo timbal del Bruch, drama, 4 actes, Frederich Soler y Hubert	2
Lo mestre de minyons, quadro, 1 acte, Joseph Feliu y Codina	1
Entrar per la finestra, comedia, 1 acte, Pere Reig y Fiol	0'50
Matrimonis á Montserrat, anada en 2 actes, C. Roure y J. M.ª Comella	1'50
La llupia, joguina, 1 acte, Conrat Colomer	0'50
Una poma per la sed, juguet, 1 acte, Lambert Escaler	1
D' estudi, monólech, Joseph Barbany	0'25
Lo gech d' en Migranya, sainete, 1 acte, Teodoro Baró	0'50
Los Encants de Sant Antoni, sainete, 1 acte, J. M.ª Pous y Mtre. Ferrer	1
Verdalet pare y fill, sarsuela, 2 actes, C. Colomer y U. Fando	1'50
Lo grá de mesch, drama, 4 actes, Joseph Feliu y Codina	2
A pel y á repel, juguet bilingüe, 1 acte, Narcís Campmany y Pahissa	1
Las erradas del papá, sarsuela, 1 acte, Conrat Colomer y Perez Aguirre	0'50
La copa del dolor, drama, 3 actes, Narcís Campmany y Andreu Brasés	2
Dispensi, hi ha principal, comedia, 1 acte, Ramon Caballer y Sáez	1
La vida al encant, comedia, 1 acte, Conrat Roure	1

Tipografía La Académica, Ronda Universitat, 6: Barcelona - Teléfono 861